

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE
A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)
9 septembrie 2015

Cauza F-28/14

Stéphane De Loecker
împotriva
Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE)

„Funcție publică — Personalul SEAE — Agent temporar — Șef de delegație într-o țară terță — Ruperea legăturii de încredere — Transfer la sediul SEAE — Reziliere anticipată a contractului de angajare — Preaviz — Motivarea deciziei — Articolul 26 din statut — Dreptul la apărare — Dreptul de a fi ascultat”

Obiectul: Acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA potrivit articolului 106a din acesta, prin care domnul De Loecker solicită anularea deciziei Înalțului Reprezentant al Uniunii Europene pentru afaceri externe și politica de securitate (denumit în continuare „Înalțul Reprezentant”) din 20 decembrie 2013 de a pune capăt, cu efect de la 31 martie 2014, contractului său de agent temporar, anularea deciziilor Înalțului Reprezentant de a nu îl asculta ca urmare a plângerii sale pentru hărțuire îndreptate împotriva directorului general administrativ al Serviciului European de Acțiune Externă (SEAE), de a respinge cererea sa privind desemnarea unui anchetator extern de nivel foarte înalt pentru a examina acea plângere și, respectiv, de a dispune soluționarea plângerii menționate ca o cerere de asistență de către serviciile competente ale Comisiei Europene, precum și adoptarea unor măsuri de cercetare

Decizia: Respinge acțiunea. Domnul De Loecker suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligat să suporte toate cheltuielile efectuate de Serviciul European de Acțiune Externă.

Sumarul hotărârii

1. Acțiune introdusă de funcționari — Agenți temporari — Act care lezează — Noțiune — Refuz de a acorda o întrevvedere persoanei interesate pentru a o informa în legătură cu motivele exacte ale schimbării repartizării sale — Decizie de transfer care face deja obiectul unei acțiuni în anulare — Excludere

[Statutul funcționarilor, art. 90 alin. (2) și art. 91 alin. (1)]

2. Funcționari — Decizie care afectează situația administrativă a unui funcționar — Luarea în considerare a unor elemente factuale care nu figurează în dosarul personal, dar care în prealabil au fost aduse la cunoștința persoanei interesate — Legalitate — Condiții

[Statutul funcționarilor, art. 26 și art. 90 alin. (1); Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 11]

3. *Funcționari — Dosar personal — Înscrisuri care trebuie să figureze — Decizie care afectează situația administrativă a unui funcționar — Noțiune — Raport de anchetă administrativă — Excludere — Raportul unei misiuni de evaluare prin care se constată carențe grave ale unui funcționar — Includere [Statutul funcționarilor, art. 26 primul paragraf lit. (a), și anexa IX, art. 2 alin. (2)]*

4. *Funcționari — Agenți temporari — Rezilierea unui contract pe perioadă determinată — Obligația de a adopta o decizie după ce s-a dat persoanei interesate posibilitatea de a prezenta observații — Întindere — Încălcare — Consecințe [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 41 alin. (2) lit. (a); Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 47 lit. (b) pct. (ii)]*

1. Constituie acte care lezează și, în consecință, acte atacabile numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia.

În această privință, un refuz al autorității abilitate să încheie contractele de angajare de a acorda o întrevvedere unui agent temporar care solicită să fie ascultat pentru a fi informat în legătură cu motivele exacte ale transferului său din postul pentru care a fost recrutat în alt post nu este act care lezează în condițiile în care decizia de transfer făcea deja obiectul unei acțiuni în anulare în fața instanței Uniunii.

Astfel, un asemenea refuz reprezintă o prelungire a deciziei de schimbare a repartizării persoanei interesate și constituie o simplă măsură conservatorie destinată să mențină decizia respectivă în contextul acțiunii în anulare, aflată pe rol la acel moment, formulate cu privire la acea decizie.

(a se vedea punctele 46-48)

Trimitere la:

Tribunalul de Primă Instanță: Ordonanța din 13 iulie 2004, Comunidad Autónoma de Andalucía/Comisia, T-29/03, EU:T:2004:235, punctul 29, și Hotărârea din 4 octombrie 2006, Tillack/Comisia, T-193/04, EU:T:2006:292, punctul 67

Tribunalul Uniunii Europene: Hotărârea din 20 mai 2010, Comisia/Violetti și alții, T-261/09 P, EU:T:2010:215, punctul 46

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 26 februarie 2013, Labiri/CESE, F-124/10, EU:F:2013:21, punctul 42

2. Articolul 26 din statut, aplicabil agenților temporari în temeiul articolului 11 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, are ca obiectiv să garanteze dreptul la apărare al funcționarilor și agenților, evitând ca decizii luate de autoritatea abilitată să încheie contractele de angajare și care le afectează situația administrativă și cariera să fie întemeiate pe elemente de fapt privind competența, eficiența sau comportamentul lor nementionate în dosarul personal. În consecință, o decizie întemeiată pe astfel de elemente de fapt încalcă garanțiile oferite de statut și trebuie anulată întrucât a fost adoptată în urma unei proceduri viciate de o ilegalitate.

Cu toate acestea, încălcarea articolului 26 primul paragraf litera (a) din statut determină anularea unui act doar dacă s-a stabilit că înscrisurile în cauză au putut avea o influență decisivă asupra actului în cauză. Simplul fapt că astfel de înscrisuri nu au fost incluse în dosarul personal al funcționarului nu este de natură să justifice anularea unei decizii care lezează dacă acestea au fost efectiv aduse la cunoștința părții interesate. Astfel, reiese din articolul 26 al doilea paragraf din statut că inopozabilitatea în ceea ce privește un funcționar a înscrisurilor care privesc situația sa administrativă afectează numai înscrisurile care nu i-au fost comunicate în prealabil. Aceasta nu vizează înscrisurile care, deși i-au fost aduse la cunoștință, nu au fost încă incluse în dosarul său personal. În ipoteza în care instituția nu ar insera astfel de înscrisuri în dosarul personal al funcționarului, acesta ar avea

oricum posibilitatea de a introduce o cerere în acest sens în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, iar în cazul în care este respinsă, o reclamație administrativă. În niciun caz însă instituția nu poate fi împiedicată să adopte o decizie în interesul serviciului pe baza înscrisurilor comunicate în prealabil persoanei interesate pentru simplul motiv că acestea nu au fost incluse în dosarul său personal.

(a se vedea punctele 74 și 84)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 12 noiembrie 1996, Ojha/Comisia, C-294/95 P, EU:C:1996:434, punctul 68

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 28 iunie 2007, Bianchi/ETF, F-38/06, EU:F:2007:117, punctul 45

3. Articolul 26 primul paragraf litera (a) din statut nu obligă, în sine, administrația să includă în dosarul personal orice document referitor la un funcționar. În acesta se face, prin urmare, distincție între, pe de o parte, „documentele” care trebuie să figureze în dosarul personal numai dacă privesc situația administrativă a funcționarului vizat și „rapoartele” care trebuie să fie depuse numai dacă privesc competența, eficiența sau comportamentul său și, pe de altă parte, orice alt document privind funcționarul respectiv. Atunci când vizează astfel de rapoarte, articolul 26 primul paragraf litera (a) din statut intenționează să se refere la documente formale cu conotație oficială având ca obiect competența, eficiența sau comportamentul funcționarului.

Cu toate acestea, articolul 26 din statut nu interzice nicidecum unei instituții să inițieze o anchetă și să constituie un dosar în acest sens, iar singurele înscrisuri referitoare la această anchetă care trebuie adăugate la dosarul funcționarului sunt eventualele decizii de sancționare luate pe baza acestui dosar de anchetă.

În această privință, nu reiese din articolul 26 din statut că administrația are obligația de a arhiva în dosarul personal al unui funcționar, după comunicare, raportul unui anchete administrative care s-a dispus în privința acestuia. Prin aplicarea articolului 2 alineatul (2) din anexa IX la statut, obligația administrației la încheierea unei anchete constă în a informa persoana interesată în legătură cu concluziile raportului de anchetă și numai la cererea acesteia din urmă și sub rezerva protecției intereselor legitime ale terților administrația îi comunică, în plus, toate documentele care sunt în legătură directă cu susținerile formulate în privința sa.

Orice înscris de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei care lezează trebuie, în principiu, să fi fost comunicat funcționarului respectiv, iar ulterior arhivată în dosarul său personal. Pe lângă faptul că un astfel de înscris nu constituie un raport privind competența, eficiența sau comportamentul funcționarului respectiv, în sensul articolului 26 din statut, această comunicare și această arhivare în dosarul personal se impun, cu toate acestea, în ceea ce privește raportul unei misiuni de evaluare care constată carențe grave ale funcționarului respectiv, din moment ce acest raport poate exercita o influență determinantă asupra deciziei de a-l concedia sau de a nu îl concedia.

(a se vedea punctele 75, 77, 78 și 83)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 12 noiembrie 1996, Ojha/Comisia, EU:C:1996:434, punctul 67

Tribunalul de Primă Instanță: Hotărârea din 2 aprilie 1998, Apostolidis/Curtea de Justiție, T-86/97, EU:T:1998:71, punctul 36; Hotărârea din 20 septembrie 2001, Recalde Langarica/Comisia, T-344/99, EU:T:2001:237, punctul 66, și Hotărârea din 5 octombrie 2009, de Brito Sequeira Carvalho și Comisia/Comisia și de Brito Sequeira Carvalho, T-40/07 P și T-62/07 P, EU:T:2009:382, punctul 96

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 13 noiembrie 2014, De Loecker/SEAE, F-78/13, EU:F:2014:246, punctul 50, și Hotărârea din 15 aprilie 2015, Pipiliagkas/Comisia, F-96/13, EU:F:2015:29, punctul 48

4. În conformitate cu articolul 41 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, orice persoană are dreptul de a fi ascultată înainte de luarea unei măsuri personale care ar putea să îi aducă atingere. În plus, respectarea dreptului de a fi ascultat se impune chiar și atunci când reglementarea aplicabilă nu prevede expres o astfel de formalitate. Dreptul de a fi ascultat garantează oricărei persoane posibilitatea de a-și face cunoscut în mod util și efectiv punctul de vedere în cursul procedurii administrative și anterior adoptării oricărei decizii care îi poate afecta negativ interesele.

În această privință, decizia de a rezilia contractul de angajare al unui agent temporar în temeiul articolului 47 litera (b) punctul (ii) din Regimul aplicabil celorlalți agenți este o măsură individuală care aduce atingere agentului respectiv. Persoana interesată trebuie deci să fie ascultată înainte de adoptarea unei astfel de decizii, chiar dacă dispoziția respectivă nu prevede în mod specific un astfel de drept.

Astfel, regula potrivit căreia destinatarul unei decizii care lezează trebuie să aibă posibilitatea să își susțină observațiile înainte de adoptarea deciziei are drept scop ca autoritatea respectivă să poată ține seama în mod util de ansamblul elementelor relevante. Pentru a asigura o protecție efectivă a respectivului destinatar, această regulă are ca obiect ca persoana respectivă să poată corecta o eroare sau să invoce anumite elemente privind situația sa personală care pledează în sensul ca decizia să fie adoptată, să nu fie adoptată sau să aibă un anumit conținut.

Cu toate acestea, pentru ca o încălcare a dreptului de a fi ascultat să poată determina anularea deciziei atacate, mai este necesar să se examineze dacă, în lipsa acestei neregularități, procedura ar fi putut conduce la un rezultat diferit.

Atunci când o decizie de concediere a fost adoptată fără ca persoana interesată să fie ascultată și când reiese din împrejurările speței că o astfel de audiere prealabilă adoptării deciziei menționate nu ar fi fost de natură a convinge autoritatea abilitată să încheie contractele de angajare să nu o concedieze pe persoana interesată înainte de ajungerea la termen a contractului său, nu este necesară anularea deciziei de concediere. Acest lucru este valabil printre altele atunci când persoana interesată, angajată pentru a exercita funcții de conducere și de gestionare în calitate de șef al unei delegații a Uniunii Europene, a dat dovadă de curențe grave în gestionarea acestei delegații, ceea ce a avut drept consecință o pierdere a încrederii autorității abilitate să încheie contractele de angajare în capacitatea acesteia de a gestiona o delegație, și când această persoană a fost ascultată, anterior deciziei de concediere, cu privire la curențele sale ca șef al delegației.

În astfel de împrejurări, obligația de solitudine a autorității abilitate să încheie contractele de angajare în privința persoanei interesate nu se poate extinde până la a obliga această autoritate să o mențină în funcție până la ajungerea la termen a contractului de muncă în condițiile în care, chiar presupunând că persoana interesată ar fi fost ascultată înainte de adoptarea deciziei de concediere, ar fi decis în orice caz să o concedieze înainte de ajungerea la termen a contractului său de muncă.

(a se vedea punctele 122-124, 127, 128 și 133)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 18 decembrie 2008, *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, punctul 49; Hotărârea din 1 octombrie 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Consiliul*, C-141/08 P, EU:C:2009:598, punctul 83, și Hotărârea din 3 iulie 2014, *Kamino International Logistics et Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 și C-130/13, EU:C:2014:2041, punctele 39 și 79

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 12 decembrie 2013, *CH/Parlamentul*, F-129/12, EU:F:2013:203, punctele 34 și 38; Hotărârea din 14 mai 2014, *Delcroix/SEAE*, F-11/13, EU:F:2014:91, punctul 42; Hotărârea din 10 septembrie 2014, *Tzikas/AFE*, F-120/13, EU:F:2014:197, punctul 46, și Hotărârea din 17 septembrie 2014, *Wahlström/Frontex*, F-117/13, EU:F:2014:215, punctul 28